

glasilo

vrhovnega sveta

---

leto XCI januar–april 2010

406

Pascual Chávez

PONESTI EVANGELIJ MLADIM

Razlaga vezila za leto 2010

Pascual Chávez V.
Ponesti evangelij mladim
Razlaga vezila za leto 2010

GVS 406

Naslov izvirnika
Portare il vangelo ai giovani
Strenna 2010
v: Atti del Consiglio Generale (Glasilo vrhovnega sveta)
leto XCI, januar–april 2010, št. 406
Atti del Consiglio Generale je uradni organ animacije
in obveščanja za salezijansko družbo

Prevedel: prof. Stane Okorn SDB
Uredil: Marjan Lamovšek SDB
Računalniški prelom: Marko Suhoveršnik SDB
Izdal in razmnožil: Salezijanski inšpektorat, Ljubljana
Namesto rokopisa za člane salezijanske družbe
Ljubljana, 2010

Pascual Chávez

PONESTI EVANGELIJ MLADIM

Razlaga vezila za leto 2010

Predragi sobratje!

Pišem vam iz Valdocca, danes 18. decembra, ko obhajamo 150-letnico ustanovitve naše drage družbe, na dan, ko dvigamo himno zahvale Gospodu, ki je bil tako velikodušen z nami. Bog je obilno blagoslovil dejanje tiste skupine mladih iz valdoškega oratorija, ki so bili zbrani okrog don Boska, »z namenom in enodušno, da bi gojili in ohranjali duha prave ljubezni, ki se terja v ustanovi oratorijev za zapuščeno in ogroženo mladino, so se odločili, da si bodo ustanovili družbo ali kongregacijo« (gl. MB VI, str. 335–336). To je sklepna slovesnost tega jubileja, v katerem smo hoteli obnoviti svojo redovno izpoved in si usvojiti prizadevanje naših mladih očetov ustanoviteljev: to je, da ostanemo vedno zvesti don Bosku, da si prisvojimo njegove »sanje« in njegov apostolski načrt, da zagotovimo, »če bo Bog hotel«, nadaljevanje in razvoj njegove karizme in njegovega poslanstva.

S tega vidika je bilo leto 2009 zelo bogato in rodovitno z mnogimi pobudami, ki so jih uresničevali v inšpektorijah, da bi pospešili duhovno in pastoralno prenavo sobratov. Ena izmed prvin, ki je najbolj koristila pri tem prizadevanju, je bilo ponovno odkritje konstitucij, pristna »don Boskova oporoča, za nas knjiga življenja in poročstvo upanja za male in uboge« (K 196). Dovolite mi, dragi sobratje, da vam še enkrat povem, da jih je treba vedno bolj spoznavati, ljubiti, moliti in iz njih živeti.

Leto 2010 smo takoj ob začetku odprli s čudovito podobo don Rue. On je znal postati don Boskov sin, učenec in naslednik. Delil je z njim na pol, to je v popolnem občestvu, njegove napore in trpljenje. Upodabljal se je po našem očetu dan za dnem in je pognal v cvet in razširil kongregacijo in salezijansko družino z rodovitno in dinamično zvestobo. Z vsem tem stopa pred nas kot naš vzor! Razmišljajmo o Rui, prisvojimo si njegova navodila, ki sem vam jih ponudil v prejšnji okrožnici. To so preprosta in jasna navodila. Res, pravi program življenja.

Preden vam predstavim razlago Vezila za l. 2010, bi vam rad še povedal kakšno novico o glavnih dogodkih v teh zadnjih mesecih: od julija do danes. Da boste vedeli kaj več, vam podam kroniko vrhovnega predstojnika in kronike svetovalcev, ki so priložene v tem GVS. Tu boste našli obiske različnim inšpektorijam in posege, ki smo jih imeli v številnih srečanjih in zborovanjih. Tu bi rad omenil samo tiste dogodke, ki se mi zdijo najbolj pomembni.

Predvsem bi vam rad predstavil romanje po Pavlovih stopinjah, kamor smo šli vsi svetovalci od 27. junija do 5. julija. Šli smo skozi vse kraje, ki so zaznamovali življenje apostola Pavla na njegovi poti do srečanja s Kristusom: od Tarza, njegovega rojstnega kraja, do Damaska, Antiohije, Efeza in Aten. Bila je to res, kakor smo si predlagali, prava duhovna izkušnja, ki jo je potrjevalo branje Božje besede in »lectio divina«, ki nam jo je predstavljal don Juan José Barlotomé, in premišljevanja o Jezusu označevalcu evangelija. Tema, ki nam je priklicala v spomin prizadevanje za evangelizacijo na 26. VZ-u in ki je osrednja točka vezila za l. 2010. Romanje je bilo tudi priložnost, da smo se srečali s salezijanskimi ustanovami, ki delujejo v teh krajih: Damask, Aleppo v Siriji, Carigrad v Turčiji. V vsaki od teh skupnosti je obisk vrhovnega predstojnika in njegovega sveta pomenil bratski in praznični trenutek za mlade in za salezijansko družino.

Trenutek, ki nas je prizadel v dno srca, je bila smrt g. Domenecha 20. julija v zavodu Martí Codolar v Barceloni. Ne morem si kaj, da se ne bi spomnil trenutka, ko je don Domenech za 12 let postal član vrhovnega sveta in služil družbi kot voditelj dikasterija za mladinsko pastoralo. To so bila leta popolne predanosti, bogatega strokovnega in razgibanega dela. Nikoli ne bomo pozabili njegovega pričevanja: njegove ljubezni do življenja, njegove močne vere in občutka za upanje, ki so označevali leta njegove bolezn. To je bila doba trpljenja, preizkušenj in milosti, ki ga je spreminjala, da je prenašal trpljenje do dokončnega srečanja z Gospodom. Njemu velja naša hvaležnost in občudovanje.

Od 15. do 16. avgusta sem skupaj z materjo Yvonne Reungoat sodeloval pri »Confronto europeo« na Colle Don Bosco, ko smo obhajali rojstni dan našega ustanovnika in očeta. Tak dogodek ob navzočnosti sobratov, hčera Marije Pomočnice in animatorjev iz vseh evropskih inšpektorij je bil trenutek, ko smo mogli ponovno izkusiti, kako je don Boskova karizma aktualna in »blizu« mladim. Dovolj bi bil že samo ta podatek, da bi

prav ocenili vrednost izkušnje na Confrontu. Povedati moram, da sta to srečanje zelo vestno in strokovno pripravila dikasterija za mladinsko pastoralo pri SDB in pri HMP; pri tem so prepustili vodilno vlogo mladim, kakor je hotel don Bosko. To so jasne prvine, ki vedno zagotavljajo uspeh tovrstnim pobudam.

V prvih dneh septembra smo z g. Adrianom Bregolinom in nekaterimi prijatelji prehodili »pot sv. Jakoba«. To je bila lepa človeška in duhovna izkušnja. Moram jo predstaviti kot izrazito ikono (vzorec) za življenjsko pot in pot vere, ki bi jo moral opraviti vsak od nas. V intervjuju, ki sem ga dal za Inšpektorialne novice leonske inšpektorije v Španiji (ki nam je med romanjem dala na razpolago logistično oporo), sem poudaril, da ta romarska pot postavi na preizkušnjo predvsem telesno vzdržljivost romarja, uči, da uskladimo ritem potovanja z ritmom popotnih tovarišev, ponuja prostor in čas za občudovanje narave korak za korakom, kakor se ravnamo po školjki (znamenje, ki romarju kaže pot), pomaga, da se človek sreča sam s seboj v tišini, z veliko preprostostjo vabi, da razmišljamo o svojem življenju in molimo. Lahko si predstavljate veselje, ko pridete na cilj, z mnogimi drugimi romarji. Nazadnje pa se ponudi priložnost, da opravite mašo na apostolovem grobu.

Na zadnjo septembrsko nedeljo sem se srečal z udeleženci *Harambéja*. Nato pa sem v baziliki Marije Pomočnice imel to milost, da sem odposlal 140. salezijansko misijonsko odpravo. V tem letu je število salezijancev, ki je bilo posebno številno, hotelo prikazati nadaljnje znamenje obhajanja 150-letnice ustanovitve družbe. Taka odprava je vedno lepa in pomenljiva stvarnost, ko uresničujemo, kar nam je naročil Gospod: bodite priče do konca sveta. To je tudi nadaljevanje tistega, kar je don Bosko zastavil daljnega l. 1875, ko je poslal svoje prve salezijanske misijonarje v Argentino.

Od 6. do 14. oktobra smo imeli »sejo sredi leta« vrhovnega sveta, med katero smo, kot smo delali že prej, preučevali pokrajine in smo preučevali Južno Azijo. Med razmišljanjem smo bolje spoznali stanje v tej pokrajini, kjer najbolj cvetejo poklici naše družbe, določili izzive, s katerimi se je treba spoprijeti, preverili razpoložljiva sredstva in zarisali glavne črte za bližnjo prihodnost. Temo bomo obravnavali z inšpektorji pokrajine na Sri Lanki v prihodnjem polletju.

Od 21. do 26. istega meseca sem šel v Perù na srečanje z inšpektorji Interamerike. Taka srečanja, pri katerih je navzoč tudi vikar, so namenjena

spremljanju vsake pokrajine. O tej vrsti shodov sem poročal že v prejšnjih pismih. Rad bi poudaril, da se izkušnja iz takega srečanja, ki jo pozneje uresničujemo, izkaže vedno bolj učinkovita glede izbire metodologije in uspešna za same inšpektorje, ki se ga udeležijo. Ob tem srečanju sem vodil tudi seminar za posodabljanje s samimi inšpektorji, delegati za formacijo in mladinsko pastoralo in nekaterimi animatorji ob dokumentih V. škofovske konference latinskoameriških škofov, ki je bila v Aparecidi. Srečanja take vrste je vodil g. Egidio Viganò po konferencah CELAMA v Puebli in Santo Domingu. Cilj tega zborovanja je bil, da bi delo naše družbe uskladili s potrebami Cerkve v Latinski Ameriki.

Meseca novembra sem obiskal inšpektoriji Dimapur in Guwahati v Indiji, ki jih upravičeno imamo kot eno z najbolj inkulturirano salezijansko karizmo in salezijanskim poslanstvom. To dokazujeta rast Cerkve v tem delu severovzhodne Indije kot tudi razvoj naše družbe. Ni dvoma, da je don Boskovo ime čarobna beseda v vsem tem področju kot sad misijonske spodbude vse od začetka, ko je začel delovati msgr. Louis Mathias in vsi veliki misijonarji, ki so uresničili vzorčno in rodovitno ukoreninjenost Cerkve in brežhibno inkulturacijo karizme, ki jo lahko primerjamo z inkulturacijo, ki so jo uresničili prvi misijonarji v Južni Ameriki. To so bili pogumni in podjetni sobratje, ki so vložili veliko truda v znanje krajevnih jezikov in kultur. Zavzeti za človeški napredek, so vedno bili veliki oznanjevalci evangelija in gojitelji poklicev. Priznanje, ki smo ga dobili od ljudi, ki so nam bili blizu, ali od tujcev, od kristjanov in nekristjanov, cerkvenih in vladnih ljudi, nas potrjuje, kako velika je bila misijonarska epopeja v tem delu Indije. To čudovito delo nas sili k razmišljanju, zakaj se je v nekaterih okoljih družba razvila tako dobro, tudi med domačimi rodovi, medtem ko so v drugih komaj zgradili krajevno Cerkev in dobili poklice za Cerkev in za kongregacijo.

Še meseca novembra, od 15. do 22., sem v Turcifalu na Portugalskem pridigal duhovne vaje za inšpektorje, člane inšpektorialnih svetov in druge sobrate, ki so bili povabljeni iz zahodne Evrope. Zdi se mi, da je to ena izmed posebnih služb vrhovnega predstojnika za animacijo, ki na ta način lahko bolje sporoči svoj pogled na posvečeno življenje na splošno kot tudi posebej na salezijansko posvečeno življenje in prenaša svoje učiteljstvo in svoje smernice vladanja, s katerimi hoče osvetliti in voditi našo družbo. Osebnostno sem bil zelo zadovoljen z molitvenim in premišljevalnim

ozračjem, ki smo ga ustvarili. Na koncu vaj sem se odpravil v Fatimo, da bi prosil Marijo in ji izročil vas vse, dragi sobratje, naše ustanove z vsemi osebami, odraslimi in mladimi, ki se zbirajo okoli njih. Ne tajim, da sem prav čutil potrebo, da obiščem to svetišče, ki je posvečeno z Marijino navzočnostjo.

Naj sklenem. Ob koncu meseca novembra sem bil še na polletni splošni skupščini Združenja vrhovnih predstojnikov, na kateri smo razmišljali o posvečenem življenju v Afriki. Pri naslednjih skupščinah bomo razmišljali o posvečenem življenju v Evropi. Lahko vam zagotovim, da ta tema vzbuja neizmerno zanimanje: povabljeni smo, da če se je posvečeno življenje porodilo v Evropi in se je od tod razvilo in razširilo po vsem svetu, je pomembno, da se tu tudi prerodi. Kakor vidite, je vse to v soglasju s 'Progetto Europa – Načrt Evropa', ki ga vedno bolj sprejemajo tudi druge redovne družbe.

In sedaj vam brez drugih besed izročam **razlago vezila za leto 2010**.

* * *

*»Prav zares ni nič lepšega kakor srečati se s Kristusom
in ga oznaniti drugim.«¹*

Predragi sobratje,
hčere Marije Pomočnice
in člani vse salezijanske družine!

Spet smo se sešli kot vsako leto, da vam predstavim razlago vezila za leto 2010. Vezilo nam bo kot resnično duhovni in pastoralni program pomagalo utrditi našo salezijansko identiteto, okrepiti naše občestvo v mislih in srcih ter se vključiti v Cerkev kot »učenci in apostoli« za gradnjo Božjega kraljestva in preobrazbo sveta. Svet danes bolj kot kdaj potrebuje Kristusa in njegov evangelij. Za to so nam potrebni ljudje, ki Božje kraljestvo jemljejo kot razlog, za katerega živijo, kot je to storil Jezus. Potrebno je pričevanje učencev, novih mož in žena, ki niso rojeni iz mesa, ampak iz Duha. Resno zavzeti apostoli služijo za ohranjanje stvarstva in za pravičnost, solidarnost ter bratstvo med narodi.

---

¹ BENEDIKT XVI., gl. *Sacramentum Caritatis* št. 84.

1. UVOD: VEZILO IN RAZLOGI ZANJ

Za lanskim vabilom, v katerem sem povabil salezijansko družino, naj živi in deluje kot »gibanje«, da bi bila vidnejša, pomenljivejša in učinkovitejša v svojem služenju za odrešenje mladih, vas bi v letu 2010 rad videl goreče v istem duhu in vključene v skupen načrt: oznanjati evangelij mladim in jih tako pripeljati do osebnega srečanja z Jezusom.

Gre za program, ki nam ga je dal sam sveti oče, ki je v pismu, ki mi ga je poslal ob 26. VZ SDB pisal: »Evangelizacija naj bo glavno in prednostno področje njihovega poslanstva danes. Prikazuje najrazličnejše naloge, nujne izzive, širna delovna področja, toda njena temeljna naloga je kako ponuditi vsem, da bi živeli človeško življenje, kakor ga je živel Jezus. V večverskih in sekulariziranih okoljih je treba najti nova pota, da bi zlasti mladim prikazali Jezusovo podobo, da bi spoznali njeno večno očarljivost.«²

Zato bi ob stoletnici smrti Mihaela Rua, ki je bil nadvse zvest don Bosku in njegovi karizmi, rad povabil vse člane salezijanske družine, da bi vedno bolj postajali srčno zaljubljeni v Jezusa in postali njegovi navdušeni apostoli ter se zavzemali za evangelizacijo mladih. Govorimo jim o Kristusu, pripovedujemo jim o svojem srečanju z njim, pripovedujemo jim zgodbo njegovega življenja, brez katere njegova podoba zlahka zdrсне v mitologijo ali v ideologijo, prikažimo jim srečo, ki nam jo on ponuja v blagih, povejmo jim, kako lepo je življenje, potem ko smo ga srečali, kakšna radost nas zajame, ko nas zgrabi on in nas vključi v delo za Božje kraljestvo.

Prizadevanje za evangelizacijo je sad učenčeve identitete, ki, potem ko se je odločil, da bo hodil za Gospodom, postane njegov osebni predstavnik in goreč misijonar. Hočemo sprejeti izziv in pomagati mladim, da »na drugega človeka ne gledam več le s svojimi očmi in čustvi, ampak z vidika Jezusa Kristusa«.³ Res je, da smo salezijanci in da kot taki uredničujemo svoje poslanstvo tako, da evangeliziramo *z vzgajanjem* in da vzgajamo *z evangeliziranjem*. To ni le kako geslo niti prazen izraz brez pomena. Izraža tesno povezanost, ki obstaja med evangelizacijo in vzgojo; ne da bi se ta dva pojma mešala med seboj in v ohranjanju spoštovanja njune samostojnosti, sta v službi izgradnje človeške osebe, da jo pripeljeta

---

² BENEDIKT XVI., *Pismo Pascualu Chavezu, vrhovnemu predstojniku salezijancev, ob 26. vrhovnem zboru, št. 4; gl. Dokumenti 26. VZ str. 77.*

³ BENEDIKT XVI., *gl. Bog je ljubezen št. 18.*

do Kristusove polnosti. Vzgoja je pristna, kadar spoštuje vse razsežnosti otroka, odraščajočega, mladega človeka in je jasno usmerjena na celostno vzgojo osebe, tako da jo odpre k nadnaravi. Evangelizacija ima sama v sebi veliko vzgojno moč ravno zato, ker išče preoblikovanje misli in srca, ustvarjanje nove osebe kot sad upodobitve po Kristusu.

Vežilo za 2010 izhaja iz pobude leta svetega Pavla, ki smo ga pravkar zaključili, in iz sinode o Božji besedi, katere apostolsko posinodalno spodbudo še pričakujemo od papeža, ki nam bo pomagala oznanjati in pričevati o lepoti srečanja s Kristusom, Božjo Besedo, ki živi sredi med nami. Sinoda, pri kateri sem po posebni milosti smel sodelovati; imel sem poseg o Lukovem odlomku o učencih na poti v Emavs, ki sem ga videl kot vzorec tako glede na vsebino ali na metodo evangelizacije mladih; lahko ga boste vzeli v roke in o njem premišljevali.

Tu torej podajam duhovni in pastoralni program za leto 2010:

**»Gospod, radi bi videli Jezusa.«
V posnemanju Mihaela Rue
ponesimo mladim evangelij
kot pristni učenci in navdušeni apostoli.**

Veliko skupin salezijanske družine se že ravna v soglasju s to nalogo. Kot zgled vam navajam dva odlomka iz dokumentov vrhovnih predstojnikov SDB in HMP.

26. VZ salezijancev se zaveda nujnosti evangelizacije in osrednjega mesta prikazovanja Jezusa Kristusa: »Evangelizacijo imamo za glavno nujnost našega poslanstva, zavedajoč se, da imajo mladi pravico čutiti, da jim oznanjamo osebo Jezusa Kristusa kot vir življenja in kot obljubo sreče na tem svetu in v večnosti.«⁴ Naša »temeljna naloga je, kako ponuditi vsem, da bi živeli človeško življenje, kakor ga je živel Jezus. [...] Osrednje mesto pri apostolskem delu pa mora imeti oznanjevanje Jezusa Kristusa in njegovega evangelija, skupaj s pozivom k spreobrnjenju, k sprejetju vere in k napotitvi v Cerkev. Od tu se potem rojevajo poti vere in kateheze, liturgično življenje in pričevanje dejavne ljubezni do bližnjega.«⁵

---

⁴ 26. VZ SDB, št. 24.

⁵ BENEDIKT XVI., *Pismo Pascualu Chavezu, vrhovnemu predstojniku salezijancev za 26. VZ*, št. 4; gl. Dokumenti 26. VZ str.77.

22. VZ HMP pa priznava, da nas sili ljubezen do Boga: »Dvorana zadnje večerje, kraj, kjer so apostoli prebivali skupaj, ni stalno bivališče, ampak izhodišče. Duh jih je spremenil iz boječih mož v goreče misijonarje, ki so po poteh sveta ponesli veselo oznanilo vstalega Kristusa. Ljubezen jih je silila, da so odšli ven, šli iz samih sebe do novih meja, da bi se ponudili v dar: »ljubezen raste z ljubeznijo.«⁶ Marija, ki nas v dvorani zadnje večerje uči, naj na široko odpremo vrata, je prva doživljala izkušnjo odhoda iz dvorane in se odpravila na pot. Prva, ki je prejela evangelij, je bila prva, ki ga je oznanjala. Ko je nosila Jezusa drugim, jim je ponudila svoje služenje, prinašala veselje in jim dala okušati ljubezen.«⁷

2. BITI UČENCI IN APOSTOLI: NAŠ POKLIC

Biti učenci, ki prisrčno sprejmejo Božjo besedo, in apostoli, ki jo z veseljem oznanjajo, je poklic vsakega kristjana. Prav v tem obstaja življenje in poslanstvo Cerkve. Sam Jezus je začel oznanjevati evangelij o Božjem kraljestvu in je poklical učence in jih poslal pridigat. Ne samo dvanajsteri, temveč vsi krščeni so poklicani za učence, ki se poglobljajo v Božjo besedo, se identificirajo z Jezusom, da si pridobijo njegova čustva in Kristusovo misel, živijo z njim tesno povezani, da postanejo prepričani in goreči apostoli, ki so poslani v vsako življenjsko okolje, da bi pričevali za vero, utemeljevali upanje, sodelovali pri preoblikovanju kulture in družbe, gradili svet, kjer vlada pravičnost in mir, da bi bili vest solidarnosti med ljudstvi in družbenimi skupinami ter bratstvo med vsemi ljudmi.

Noben kristjan se ne more izogniti temu poklicu in poslanstvu. Vsi, ne samo duhovniki, misijonarji in redovniki smo zaradi ljubezni, ki jo Gospod goji do nas, in v moči krsta poklicani za oznanjevanje evangelija. To Gospodovo poslanstvo lahko uresničujemo v družini, na delovnem mestu, v naših skupnostih, z deli in z besedami, se pravi z ljubeznijo, ki jo vlagamo v dejanja in v besede, pri tem pa pazimo, da bodo opravljena v duhu evangelija. Evangelizirati pomeni vložiti kvas s tako energijo, da bomo spremenili miselnost in srce ljudi, po njih pa družbene strukture, da bodo bolj v soglasju z Božjim načrtom. Ne gre za kako dejavnost,

⁶ BENEDIKT XVI., *Bog je ljubezen*, št. 33.

⁷ 22. VZ HMP, *Največja od vseh pa je ljubezen*, št. 33.

kjer čutimo posebno notranje zadovoljstvo; evangelizirati pomeni sprožiti prvo najglobljo družbeno revolucijo, ki je edino učinkovita. To nam da vedeti, zakaj naleti na tolikšne odprte ali prikrita odpore.

Preden začnemo razmišljati o sredstvih in načinih evangelizacije, moramo imeti razlog, moramo biti »zaljubljeni« v Boga, izkusiti njegovo prijateljstvo in notranjo povezanost: »ne imenujem vas več služabnike, ker služabnik ne ve, kaj dela njegov gospodar; vas sem imenoval prijatelje, ker sem vam razodel vse, kar sem slišal od svojega Očeta« (*Jn 15,15*). Med trenutkom, ko so učenci poklicani, in trenutkom, ko so poslani, obstaja čas, v katerem »so« z Gospodom, da se naučijo njegovega sloga življenja, da se naučijo brati osebno in vesoljno zgodovino kot zgodovino odrešenja, da v lastnem življenju izkusijo resnico, dobroto in lepoto poslanstva, ki jim je zaupano, in so poklicani, da ga oznanjajo.

V pozdravnem nagovoru ob začetku polletne skupščine Združenja vrhovnih predstojnikov v pripravi na sinodo o »Božji besedi v življenju in poslanstvu Cerkve« sem dejal: »V tem pogledu ga bo samo služabniku evangelija, pa naj bo posvečen ali laik, ki ima v svojem srcu evangelij in ga nosi kot predmet kontemplacije in pobudo za molitev, uspelo ohraniti na ustnicah kot zaklad, o katerem naj govori in ga nosi na svojih rokah kot neizogibno dolžnost, ki jo mora podajati naprej.«⁸

Pri lepi dolžnosti, kako naj sprejmemo, utelešamo in oznanjamo Božjo besedo, nam je Marija mati in učiteljica, ker je, kakor pravi sv. Avguštin, spočela Sina prej v duhu kot v telesu. V Lukovem evangeliju je namreč Marija predstavljena kot tista, ki je ob angelovem oznanjenju dala z izredno odprtostjo odgovor: »Glej, dekla sem Gospodova, zgôdi se mi po tvoji besedi« (*Lk 1,38*). Marija je zgled učenca, ki pred dogodki, ki jih vidi in jih ne more razumeti, ohranja vse tiste stvari in jih premišlja v svojem srcu (gl. *Lk 2,19*). Ko je prišel trenutek trpljenja, je Marija stala pod križem, delila s Sinom popolno predanost, zavrženost in trpljenje ter skrbno shranila njegovo oporoko: »Žena, glej tvoj sin« (*Jn 19,25-27*). In končno je po vstajenju z učenci vztrajala v molitvi in pričakovala obljubljenega Svetega Duha (gl. *Apd 1,14*). To je naš vzor za učenca in apostola Božje besede.

---

⁸ P. CHAVEZ, *Non è giusto, che noi trascuriamo la Parola di Dio*, Uvodni pozdrav za začetek skupščine ZVP, Rim, 21. 11. 2007.

3. NALOGA UČENCEV JE POSLUŠATI »ŽELJO, DA BI VIDELI JEZUSA«

Prav zato, ker evangelizacija ni samo sporočilo, ki ga moramo označiti, temveč je razodetje Boga v Jezusu, je le-ta pristna, kadar vodi k srečanju z osebo Jezusa, ter je učinkovita, ko prenaša odrešenje, ki ga je Bog nam hotel dati v Sinu. Evangelizacija torej nosi v sebi notranjo dinamiko, ki izhaja iz verskega čustva, ki se izraža v človeški želji, da bi videli Boga, kakor pravi psalmist: »Tebi pravi moje srce: 'Iščite moje obličje! Tvoje obličje, Gospod, iščem' (Ps 26,9). Eden izmed učencev pa si je drznil prositi Jezusa: »Gospod, pokaži nam Očeta in zadosti nam bo« (Jn 14,8). To pomeni, da je evangelizacija srečanje oseb, osebi pa se razodene evangelij, ko sreča in sprejme Jezusovo osebo.

Evangelist Janez pripoveduje, kako so nekateri Grki, ki so za veliko noč šli v Jeruzalem, pristopili k Filipu s prošnjo, da bi »videli Jezusa« (Jn 12,21). Ker ni vedel, kaj naj stori ob tako nepričakovani prošnji, je to Filip povedal Andreju. Nato »sta skupaj stopila in mu to povedala«. Tedaj je Jezus spoznal, da je prišla ura, da bo poveličan. V trenutku, ko so tisti, ki so bili daleč, začutili željo, da bi ga videli, je Jezus spoznal, da je nastopil čas, da oznani svojo izročitev v smrt, uro poveličanja, odločilni trenutek za odrešenje vseh ljudi.

Jezus se je zavedel svoje ure, ko je zvedel, da ga nekateri Grki želijo videti. Zvedel je za to, ker sta mu dva učenca sporočila. Filip in Andrej sta pomagala Jezusu spoznati odločilni trenutek njegovega življenja, ne da bi se tega zavedala. Brez teh dveh učencev bi Grki ne mogli izraziti svoje želje, da bi radi videli Gospoda. Brez njiju bi Jezus ne zvedel, da je prišel trenutek njegovega poveličanja. Jezus je potreboval pomoč učencev, da je v želji tistih, ki so bili daleč, da bi ga videli, spoznal, da je prišla ura njegovega poveličanja.

Jezus tudi danes potrebuje učencev, ki zmorejo v srcu ljudi, v njihovih radostih in strahovih občutiti željo, ki ni vedno izražena, da bi radi prišli k njemu in se z njim srečali. Jezusa spodbuja k delu za odrešenje prav zavest, da si ga ljudje želijo. Samo učenec, ki stoji Jezusu blizu, lahko med tistimi, ki ga iščejo, spozna tiste, ki ga resnično želijo najti. Učenec hodi za Jezusom, da bi olajšal srečanje z njim tistim, ki bi ga radi videli. Na ta način Jezusov učenec postane njegov apostol: Jezus potrebuje učencev,

povezanih z njim v življenju in poslanstvu, da spozna prihod svoje ure. Ko Jezusov učenec vodi k njemu tiste, ki bi ga radi videli, se spremeni v njegovega apostola.

Za nas, člane salezijanske družine, je, če že ne edini, pa vsaj temeljni razlog, da postanemo pravi Kristusovi učenci, da med mnogimi željami današnje mladine razločujemo pravo željo, da bi »radi videli Jezusa«. Če mi tega ne bomo napravili, kdo bo Jezusu prikazal sanje in potrebe mladih? Kdo bo mladini pokazal Jezusa? Člani salezijanske družine so poklicani, da prisluhnejo željam mladih, da bi se radi srečali z Jezusom, hkrati pa morajo spoznavati mladinsko okolje in ugotavljati željo, ki jo mladi nosijo v srcu, da bi se radi približali Jezusu. Na tak način mi danes lahko pomagamo Jezusu reševati mlade. In tako tudi mi postajamo njegovi pravi tovariši in apostoli.

To pomeni, da mora evangelizacija mladih izhajati iz konkretnih razmer, v katerih oni živijo, s posebno pozornostjo na njihovo kulturo, močno zaznamovano z osebno samozadostnostjo. Le-ta jih vodi, da se zbirajo v skupine svojih vrstnikov in se oddaljujejo od odraslih. Glede tega so zelo zgovorne besede, ki jih je sveti oče Benedikt XVI. izrekel pri katehezi 5. avgusta 2009, ko je govoril o svetem arškem župniku: »Če je takrat vladala »diktatura racionalizma«, pa v sedanjem času v mnogih okoljih opazamo »diktaturo relativizma«. Obe se pojavljata kot neustrezen odgovor na upravičeno človekovo željo, da v polnosti uporablja svoj razum kot določilni in sestavni del njegove identitete. Racionalizem ni ustrezal, ker ni upošteval človekovih mej in je hotel povzdigniti samo razum kot merilo vseh stvari in ga je spremenil v idejo; sodobni relativizem trpinči razum, ker dejansko zatrjuje, da človeško bitje ne more ničesar spoznati z gotovostjo, razen pozitivno znanstvenega področja. Vendar danes kot nekoč »mukoma išče pomen in dopolnitev« in neprenehoma išče izčrpane odgovore na temeljna **vprašanja, ki si jih nenehno zastavlja**«. ⁹ Prav zato mladi, zlasti oni, potrebujejo potrpežljivih in uvidevnih voditeljev, čeprav te potrebe ne čutijo in ne izrazijo vedno.

Glede splošnih verskih potreb, še zlasti po krščanski veri, raziskave ne dopuščajo dvoma. Oddaljenost, prezgodnja ločitev od družine in nepomembnost zaznamujejo odnose toliko mladih z verskimi ustanovami, temami in osebami. Danes vedno pogosteje naletimo na mlade, ki niso

---

⁹ OSSERVATORE ROMANO, 6. avgusta 2009, str. 8.

nikoli imeli stika z vero ali je bil ta stik nezadosten, da bi razumeli vprašanja o Bogu, ali so se oddaljili od vere po začetni izkušnji, ki je bila polna obetov.

Posluš za izrecen ali neizrecen klic mladih, ki bi radi videli Jezusa, v današnjih razmerah terja, da se napotimo proti tistim krajem in temam življenja, kjer se mladi počutijo kot doma, da spoznajo, da se med najbolj pristnimi življenjskimi željami skriva vprašanje o smislu življenja in o iskanju Boga.

Moj dragi predhodnik, g. Juan Edmund Vecchi, je zelo jasno razpravljal o teh razmerah, »Svet mladih je misijonsko področje zaradi števila subjektov, ki morajo ponovno prisluhniti prvemu oznanilu; zaradi oblik življenja in kulturnih vzorcev, do katerih še ni prišla luč evangelija; zaradi verbalne, mentalne in eksistencialne govorice, ki se ne sklada s tisto iz tradicije.«¹⁰

Treba je upoštevati, da Bog zanima mlade. Vsaka raziskava to potrjuje. Velik odstotek mladih zatrjuje, da na kak način čutijo potrebo po Bogu in da so prepričani o njegovem obstoju. Iz tega pa ne sledi nujno, da bi Boga častili ali sprejemali ustrezno moralo, niti se ne vežejo na »resnico«, ki jo o Bogu prikazuje kaka Cerkev.

Podoba, ki jo imajo mladi o Bogu, je kaj različna, skoraj kot v kaleidoskopu. Bilo bi pa prav tako narobe, če bi jo na hitro opečatili kot napačno. Rajši recimo, da je velikokrat nepopolna in nejasna. Ker se je ugnezdilo neko nezaupanje do ustanov in do Božje podobe, ki jo le-te predstavljajo, in so zastarela nekatera načela o preveritvi, značilna za našo trenutno mišljenje, nimamo več merila za objektivno preverjanje različnih predstav o Bogu.

Če katero od teh podob sprejmejo, je to čisto osebna izbira. To ni popolnoma slabo: vera je svobodno dejanje volje, ki jo podpira milost in razsvetljuje razum. Gotovo pa nastajajo napačne podobe. Bog postane predmet, podoba, sogovornik, odnos in odkritje po meri vsakega posameznika. Zato imamo zelo nedoločno pojmovanje Boga. [...]

Imamo mlade, pri katerih je podoba osebnega Boga popolnoma izginila. Tako pa je izginilo tudi vsako vprašanje o Bogu. Podobe in vprašanja ostajajo v skritem kotičku vesti, ki ga več ne obiskuje.

---

¹⁰ J. E. VECCHI, »L'areopago giovanile«, NOTE DI PASTORALE GIOVANILE (NPG) 1997, n. 4 (maggio), p. 3.

V teh razmerah, ki jih lažje primerjamo s tržnico kot s cerkvijo, se pojavlja vprašanje, kdaj in kako naj govorimo o Bogu, proti kateri izkušnji naj usmerimo izkušnje in sporočila. Kakor se je Bog razodel z dejanji in besedami, je jasno, da se tudi naša govorica izraža po dejanjih in besedah, po dogodkih in razsvetljevanju.«¹¹

4. NAJPREJ UČENCI, NATO APOSTOLI

Da bomo mladim pokazali Jezusa, ga moramo prej poznati, z njim živeti, biti eden izmed njegovih. Povedano z drugimi besedami, ne moremo biti Jezusovi pričevalci in apostoli, če prej nismo njegovi učenci. Apostol namreč ne postane tisti, ki to hoče, ampak tisti, ki je poklican. Filipa, Andreja in druge člane prve skupine apostolov je poklical Jezus, vsakega posebej, po imenu in jih je izbral iz množice: »Odšli so k njemu tisti, katere je sam hotel,« dvanajsteri, »da bi bili z njim in bi jih pošiljal oznanjat« (*Mr* 3,13–14). Da pa so lahko šli za Jezusom, so se morali oddaljiti od ljudstva, ki je hodilo za njim, in hoditi za Jezusom. Kdor je bil poklican, naj bo z Jezusom in naj pridiga v njegovem imenu, ne pripada več skupini tistih, ki ga iščejo, temveč je del tistih, ki so ga že našli in so se odločili, da bodo ostali z njim.

Prvo naročilo, ki ga dobi apostol, začetno povabilo tistega, ki ga je poklical, je »biti« s svojim Gospodom. Pri apostolatu je na prvem mestu sožitje, šele potem poslanje. Skupnost je pred pridiganjem. Osebna zvestoba ima prednost pred poslanstvom. Jezus bo namreč poslal tiste, ki so živeli skupaj z njim, skupaj hodili in počivali, delili kruh in sanje, uspehe in razočaranja, življenje in načrte. Preden evangelij prevzame njihovo misel in prinaša napore, ga je treba sprejeti s srcem in veseljem. Jezus ne izroča svojega evangelija tistemu, ki mu ni podaril svojega življenja (*Apd* 1,21–22). Tisti, ki jih je Jezus najprej poslal, so bili njegovi tovariši.

Ker so bili z njim, so ljudje, ki so hoteli videti Jezusa, pristopili k učencem. Želja, da bi našli Jezusa, je vodila množico, da so poiskali tiste, ki so hodili za njim. Od tod nujna potreba, ki jo občutijo mladi, da bi našli Jezusove učence, ki naj bi jih pripeljali k njemu, prav zato, ker so stalno z njim. Samo pristni učenci lahko postanejo prepričljivi apostoli.

---

¹¹ J. E. VECCHI, »Govoriti o Bogu mladim« (NPG 1997), n. 5, p. 3–4.

V letu, ki smo ga pravkar sklenili, nam je Pavlova podoba pomagala razumeti, da pred »evangelijem milosti«, ki je oznanjen vsem, pride izkušnja srečanja z Vstalom: Pavlu je uspelo pridigati Božji evangelij na čisto nov način. Ker mu je bil razodet Vstali (gl. *Gal* 1,15–16) na poti v Damask. Iz te izkušnje se je porodil Pavlov načrt življenja »zame je živeti Kristus« in njegov pastoralni načrt »gorje meni, če evangelija ne bi oznanjal« (*1 Kor* 9,16). Če »nam je Kristus vse« in če »ničesar ne postavljamo pred ljubezen do Kristusa«, potem naše življenje postane veselo pričevanje in ponudba vsem, da se srečajo z njim.

5. DA BI MLADIM »POKAZALI JEZUSA«

Najti Jezusa ne pomeni, da bi ga kar neposredno srečali. Da je kdo 'našel' Jezusa v močni verski izkušnji, ki vzbuja veliko veselje, še ne vodi do vere, do pristnega srečanja z Gospodom, ker kot v priliki o semenu (gl. *Mr* 4) zemlja, v katero seme pade, ni pripravljena.

Ob srečanju izhaja pobuda iz Jezusa. »On se približa in išče stika. Vstopi v hišo, se približa vodnjaku, kamor gre neka žena zajemat vodo, ustavi se pred mitničarjem, obrne pogled na tistega, ki je splezal na drevo, in se pridruži tistemu, ki gre po svoji poti. Iz njegovih besed, iz njegovih gest in iz njegove osebe se sprošča energija, ki priklene sogovornika. To je občudovanje, ljubezen, zaupanje in privlačnost.

Za mnoge se prvo srečanje spremeni v željo, da bi ga še poslušal, da bi z njim sklenil prijateljstvo in hodil za njim. Posedli bodo okrog njega, da bi ga vpraševali, pomagali mu bodo pri njegovem poslanstvu, prosili ga bodo, naj jih nauči moliti, priče bodo njegovih srečnih in trpkih ur. V drugih primerih se je srečanje končalo s povabilom, naj spremenijo svoje življenje.«¹² Tako enotno pričujejo vsi štirje evangeliji.

Ta izkušnja se v ničemer ne razlikuje, ko govorimo o Jezusovem srečanju z mladimi. Za vsakogar od njih je najvznemirljivejši dogodek, ko se Jezus prikaže kot tisti, pri katerem črpamo smisel življenja, h komur se moremo zateči, ko iščemo resnico, s pomočjo katerega dojamemo odnos do Boga in s komer lahko razložimo človeško usodo. Najpomembneje je, da od občudovanja preidemo k spoznanju, od spoznanja k tesni povezanosti, k zaljubljenosti, k hoji za njim in k posnemanju.

¹² J. E. VECCHI, »Vzgoja za vero: srečanje s Kristusom,« *NGP* 1997, št. 3 (april), str. 3.

Gotovo drži, da ne moremo »videti Jezusa«, če se on ne »da videti«. Ne more priti k meni, je dejal sam, razen tisti, ki mi ga je dal moj Oče (prim. *Jn* 6,44). Ni torej dovolj želja, da bi ga srečali in doživeli veselje, da smo ga spoznali; ni dovolj najti njegove tovariše, da bi srečali Jezusa in ga spoznali kot Gospoda.

Emavska zgodba, ki je vzorec za srečanje verujočega s samo učlovečeno Besedo (gl. *Lk* 24,13–15), prikaže cilj, do katerega mora priti verujoči, in pokaže pot, po kateri se tja pride. Zgodba pojasnjuje pot vere in opisuje njene posamezne stopnje. Lukova pripoved nam podaja *natančno pot evangelizacije*, kjer opisuje, kdo in kako evangelizira: evangelizira Jezus s svojo besedo in evharističnim darom samega sebe, tako da hodi skupaj z učenci.

5.1. Cilj evangelizacije: srečati Jezusa v Cerkvi

Zgodba se začne s pripovedjo o odhodu dveh učencev iz Jeruzalema. Razočarana nad dogodki, ki so se zgodili tri dni prej, zapuščata skupnost, v kateri pa so nekateri, ki so začeli govoriti, da so Gospoda videli živega. Dva učenca nista mogla verovati tem »babjim čenčam« (gl. *Lk* 24,22–23, *Mr* 16,11). Šele na koncu poti, ko bosta videla Jezusa, kako ponovno razlomi kruh, ga bosta spoznala, a ga bosta takoj izgubila izpred oči in se vrnila v skupnost. Nepričakovan sklep potovanja v Emavs je bil vrnitev in srečanje s skupnostjo v Jeruzalemu. Vstali ni ostal z njima, onadva pa tudi nista mogla ostati sama; takoj sta se vrnila k skupnosti, kjer sta ponovno srečala Kristusa v pričevanju apostolov: »Gospod je bil res obujen in se je prikazal Simonu« (*Lk* 24,34). To je merilo za preveritev pristnega srečanja s Kristusom: dar skupnosti, ki jo spoznata kot dom, kjer prebiva Gospod, ognjišče, kamor spadajo vsi, ki so videli Gospoda.

Odkriti skupnost, znajti se v Cerkvi, to je v kraju, kjer živijo skupno vero, je logična posledica osebnega srečanja z Vstalim. Zunaj skupnosti je oznanilo evangelija zgolj govorica, ki se ji ne more verjeti (gl. *Lk* 24,22–23). Danes kakor včeraj ali kadarkoli v preteklosti moramo urediti račune z ovirami, na katere naleti evangelizacija. Prva ovira je neinformiranost, ker o Jezusu ne le malo govorijo, marveč ga hočejo izriniti iz današnje kulture, iz družbene organizacije in iz osebne vesti. Njegova navzočnost v družbi nima nikakršne veljave, njegovo odsotnost pa imajo za nekaj po-

zitivnega. Druga ovira je subjektivno gledanje na Jezusa, ki mu odrekajo njegovo zgodovinsko obstojnost in tako postaja Kristus po naši meri ter si ga predstavljamo po svojih željah in potrebah. Tretja ovira pa je bolj pretkana: v dvomljivem medverskem dialogu bi radi Kristusa skrčili v enega izmed duhovnih učiteljev ali ustanoviteljev verstev, da ga ja ne bi imeli za edinega odrešenika vseh. Končno pa zelo tvegamo, kar je zelo razširjeno med samimi kristjani, da imamo Kristusa za tako poznanega, da o njem ne moremo reči nič novega; ker je postal tako nepomemben, se ga sploh ne spleča imeti za vodnika in Gospoda.

Lukova pripoved o učencih iz Emavsja nam pravi, da če se jima Vstali ne bi pridružil na poti in pri mizi, ga sploh ne bi odkrila živega in ne bi dobila volje, da bi živela z njim. Pomnimo dobro: ni pomembno, ali ga je tisti, ki se je vrnil v skupnost, prej zapustil. Odločilnega pomena pa je, da se čim prej vrne, takoj potem ko je videl Gospoda. Samo kdor se vrne v skupno življenje, ve, da je Vstali bil z njim in občuti veselje, da ga je občutil pri sebi (gl. *Lk 24,35.32*).

Bati se moramo evangelizacije, ki razen metod in namenov ne izhaja iz skupnega življenja oznanjevalcev in se ne poraja iz njihovega veselja, da so v skupnosti našli Jezusa. Če bi bilo tako, bi se taka evangelizacija ne porajala iz srečanja z Vstalim in se ne bi mogli srečevati z njim. Tisti, ki so videli Vstalega in so jedli z njim, ga niso mogli zadržati med seboj, temveč so imeli voljo, da so pripovedovali naprej, kar so doživeli, in se vračali v svojo skupnost. To ni naključje, temveč dokazuje zakon krščanskega življenja: kdor ve in oznanja, da je Jezus vstal, skupno doživlja svojo izkušnjo.

Čprav je res, da Jezusa lahko srečamo na vsakem kraju, je njegov dom, njegovo bivališče Cerkev, skupnost verujočih, tistih, ki z njim delijo življenje in poslanstvo.

Brez dvoma si moramo prizadevati, da popravimo izkrivljeno podobo Cerkve pri mnogih mladih. Nekateri »govorijo o njej, kot da je to njihov dom, celo njihova mati. Vedo, da so v njej in so od nje prejeli duhovno življenje. Čprav poznajo njene meje, gube in celo pohujšanja, se jim to zdi nepomembno ob pogledu na dobrote, ki jih prinaša ljudem in človeštvu kot Kristusovo prebivališče in točka izžarevanja lastne luči: energije dobrega, ki se kažejo v delih in osebah, izkušnja Boga, ki jo spodbuja Sveti Duh, ki se kaže v svetosti, modrosti, ki prihaja od Božje besede, ljubezen,

ki povezuje in ustvarja solidarnost prek narodnih in celinskih meja, ter obljuba večnega življenja.

Drugi o njem razpravljajo samo od daleč, kot da je to stvar, ki se jih ne tiče. Vse presojujejo samo od zunaj. Ko kdo omeni Cerkev, menijo, da gre pri tem samo za kake njene ustanove, kak stavek iz vere ali moralne zapovedi, ki jim nič niso všeč. Imamo vtis, da to pobirajo iz kakih časopisov. [...] Motijo se ravno v stvareh, ki sestavljajo Cerkev: njen odnos, še več, njeno istenje s Kristusom. Za mnoge je to neznana resnica ali naravnost pozabljena. Nekateri to celo razlagajo kot bahavost Cerkve, da bi edina imela oblast nad Kristusovo podobo in kontrolirala njene razlage ter imela popolno oblast nad dediščino podobe, resnice in privlačnosti, ki jih Kristus pomeni.

Za vernega človeka pa je to temeljna točka: Cerkev je nadaljevanje, bivališče in trenutna navzočnost Kristusa, kraj, kjer on deli milosti, resnico in življenje v Duhu. [...] In v resnici je tako. Cerkev živi od spomina na Jezusa, ponovno razmišlja in z vsemi močmi preučuje besedo, iz nje dobiva nove pomene, v liturgičnih slavjih priklicuje njegovo navzočnost, skuša izžarevati luč, ki se sprošča iz njegove skrivnosti ob dogodkih in pojmovanjih trenutnega življenja, ter sprejema in nadaljuje Kristusovo poslanstvo v njegovi celovitosti: oznanjevanje Kraljestva in spreminjanje manj človeških razmer. Predvsem je Jezus poglavar, ki privablja posameznike, jih povezuje v vidno telo in vliva moč v skupnosti.«¹³

Če je to resnična stvarnost Cerkve, imamo nalogo delati tako, da jo bodo mladi ljubili kot mater svoje vere, ki jim daje rast v Božjem otroštvu, ki jim pomaga, da najdejo svoj poklic in poslanstvo, ki ji spremlja skozi življenje in jih čaka, da jih vpelje v Očetovo hišo. To je tisto, kar je don Bosko znal na čudovit način delati pri vzgoji in evangelizaciji svojih fantov v Valdoccu. Poglejmo, kaj lahko storimo mi danes za mlade, ki bi radi videli Jezusa.

5.2. Metoda evangelizacije: hoditi z njimi

Razlog, zakaj je dogodek iz Emavs še danes tako pomemben, obstaja v njegovi podobnosti z našimi duhovnimi razmerami. Lahko se počutimo tudi mi enako kot ta dva učenca, ki sta se vračala domov še pred sončnim

¹³ J. E. VECCHI, »Maestro, dove abiti?« NPG 1997, n. 7 (ottobre), p. 3.

zahodom, polna spoznanj in žalosti. V dogodku dveh učencev iz Emavs vidimo odločilne stopnje, ki jih moramo prehoditi, da bodo pri vzgoji mladih za vero začutili velikonočno izkušnjo, ki spremlja rojstvo življenja v skupnosti in apostolskega pričevanja.

Izhodišče: iti k Jezusu z lastnimi razočaranji

Razlog, da sta odšla proti Emavs, niso bili jeruzalemski dogodkih »v tistih dneh«, ampak notranje osebno razočaranje. Živela sta skupaj z Jezusom, to sožitje pa je v njima vzbudilo najboljše upanje: zdelo se je, da »je on tisti, ki bo osvobodil Izraela« (Lk 24,19,21). Njegova smrt na križu pa je pokopala vse njuno pričakovanje in njuno vero. Samo ob sebi je bilo umevno, da sta doživljala poraz in da sta se vsa razočarana čutila prevarana. Današnja mladina čuti prav malo stvari, ki sta jih občutila ta dva učenca; nič pa ni tako skupnega kot razočaranje nad uničenimi sanjami, utrujenost nad življenjem in dvom nad tem učiteljem. Pogostokrat sta razmišljala: hoditi za Jezusom se ne splača: kdo, ki ga ni, v njunem življenju ne pomeni nič.

Čas je, da se odpravita v Emavs. Med potjo sta čeprav vsa žalostna imela priložnost, da sta se srečala z Jezusom. Saj ne moreta hoditi sama. Mladi potrebujejo Cerkev, ki predstavlja Jezusa in se približa njihovim problemom, njihovem obupu, ki ne deli z njimi le poti in naporov, temveč se z njimi tudi zna pogovarjati, tako da stopi sredi mednje in se zanima za njihove skrbi, prevzame njihove negotovosti. Kako bo mogla salezijanska družina prikazati vstalega Gospoda, če se ne zanima zanje, če jih ne vprašuje o njihovem »veselju in upanju«, o njihovi »žalosti in tesnobi«, skratka, če jim ne kaže zanimanja za njihove zadeve in za njihovo življenje?

Med potjo: od bogatega védenja o Jezusu do poslušanja njihovih problemov

Zdelo se je, da med potjo samo neznanec ni vedel ničesar o tem, kar se je zgodilo v Jeruzalemu (gl. Lk 24,17–24). Čeprav sta toliko stvari vedela o Jezusu, ga nista spoznala; poznala sta kerigmo (njegov nauk), nista pa prišla do vere; toliko sta vedela o njem, pa nista bila sposobna, da bi ga videla; toliko novic sta zvedela o njegovi smrti, da ga nista mogla videti

živega. Neznanec si je moral na vso moč prizadevati, da bi dogodke razumela v Božji luči. Jezus je začel ponovno brati z njima svoje življenje in jima ga prikazati kot izpolnitev obljub. Da sta ga mogla spoznati, sta mu morala dopustiti, da je govoril.

Kot Kristus mora tudi salezijanska družina nehati pri mladih gojiti neresnično upanje in napačno pričakovanje; učiti pa jih mora, da bodo znali prenašati tisto, kar se dogaja v njih in okoli njih, in jim pomagati, da bodo brali dogodke v Božji luči, po njegovi besedi. Če jih ne pripeljemo do prepričanja, da je vse, kar se dogaja, del Božjega načrta, sad in dokaz velikanske ljubezni, kako bodo mladi mogli občutiti, da jih Bog ima rad? Da nam bo to uspelo, moramo postati njihovi sopotniki pri iskanju smisla življenja in pri iskanju Boga. To je pot, ki jo v Cerkvi še malo uporabljamo, ki pa je za mlade nujna: brez poznanja Svetega pisma ne poznamo Kristusa.¹⁴

Odločilna stopnja: sprejeti Kristusa na svoj dom

Ko sta učenca prišla v Emavs, še nista prišla do osebnega poznanja Jezusa, v neznanem spremljevalcu še nista spoznala Vstalega. Saj Emavs ni bil cilj potovanja, temveč le odločilen del poti. Ko sta ga še kot neznanca povabila, naj ostane z njima, je Jezus ponovil enako gesto, a brez besed. Evharistično dejanje je med verniki znamenje njegove stvarne navzočnosti. Dva učenca iz Emavs še nista spoznala Gospoda, ko so skupaj hodili po poti in sta se od njega učila razumevati smisel dogodkov. Česar Jezus ni mogel storiti s spremljanjem na poti, s pogovorom in z razlago Božje besede, se je zgodilo z evharističnim dejanjem.

Oči za zrenje Vstalega so se odprle, ko je ponovil dejanje, ki je zanj najbolj značilno (gl. *Lk* 24,30–31). Kadar v skupnosti lomijo kruh, odkrije Jezus svojo identiteto. »Nobeno krščansko občestvo ne raste, če nima svojih korenin in svojega središča v obhajanju svete evharistije.«¹⁵ Vzgoja za vero, ki bi pozabila ali odlašala s srečanjem mladih s Kristusom *v zakramentih*, ni prava pot, da bi ga našli. Evharistija je in mora ostati »studeneč in višek vsega oznanjevanja«, ¹⁶ je »vir in višek krščanskega življenja«. ¹⁷

---

¹⁴ Gl. BR 25.

¹⁵ D 6.

¹⁶ D 5.

¹⁷ C 11.

Obstajajo nekateri, ki sicer delijo družbeno življenje in ideale Cerkve, pa Jezusa postavljajo samo med velike modrece, med verske genije, morda ga imajo za najvišjo uresničitev človeštva, ki vpliva na nas zaradi globine njegovega nauka in njegovega zgleda življenja. Manjka pa osebna izkušnja z Vstalim, njegova moč, da je daroval svoje življenje, in občestvo v njem z Očetom.

Upravičeno pravimo, da so zakramenti resničen Jezusov spomin: tistega, kar je storil in še danes dela za nas, tistega, kar pomeni za naše življenje. Zakramenti torej razvnamajo našo vero vanj, po kateri ga bolje vidimo v svojem življenju in v dogodkih.

So tudi razodetje tistega, kar se zdi skrito v gubah našega življenja, po čemer se tega zavedamo: v zakramentu sprave odkrivamo Božjo dobroto tako na začetku kakor v teku našega življenja; v njegovi luči vrednotimo njegov potek in ga skušamo zgraditi na nov način. So energija, preoblikujoča milost, ker nam podeljujejo življenje vstalega Kristusa in nas vcepljajo nanj; dajejo nam živo in ne le teoretično zavest o njegovi pomembnosti, razsežnosti in možnosti.

Zakramenti so zagotovilo obljube občestva in sreče, ki nam je bila dana in v katero zaupamo. V zakramentu sprave se nam odpirajo oči in vidimo tisto, kar bi lahko postali po Božjem načrtu in Božji želji. Nam je na novo podarjen Sveti Duh, ki nas očiščuje in prenavlja. Rečeno je bilo, da je zakrament naše prihodnosti kot Božjih otrok namesto naše grešne preteklosti. V Evharistiji nas Kristus uteleša v svojo daritev Očetu in krepi naše darovanje za ljudi. Navdihuje nam željo in nam vliva upanje, da obojna ljubezen, do Boga in do bratov, postane milost za vse ljudi in za vse: njegovo smrt oznamamo in njegovo vstajenje slavimo, dokler ne pride v slavi.«¹⁸

5.3. Motivacija za evangelizacijo

Nujnost evangelizacije ni prozelitizem, temveč izraža gorečnost za odrešenje drugih in veselje, da z njimi delimo izkušnjo polnosti življenja v Jezusu. Kdor se je srečal z Jezusom, ne more molčati: mora ga oznanjati. Molčati bi pomenilo zopet ga razglasiti za mrtvega; on pa živi! Misijonarski čut uteleša zapoved, ki jo je Jezus dal svojim učencem: »Boste moje priče ... do skrajnih mej sveta« (Apd 1,8).

¹⁸ J. E. VECCHI, »Lo riconobbero nello spezzare il pane«, NPG 1997, n. 8 (novembre), pp. 3-4.

Don Bosko je ta klic vzel za svojega vse od začetka svojega delovanja, ko je ponesel evangelij med najrevnejšo mladino. Ko je govoril o Družbi, je dejal: »Ta Družba je ob svojem začetku bila preprost katekizem.«¹⁹ Že kmalu po potrditvi konstitucij (1874) je 11. novembra 1875 poslal prvo misijonsko odpravo v Južno Ameriko. Kot salezijanska družina smo povabljeni, da se uskladimo s prvotnim don Boskovim navdihom: z evangelizatorsko in misijonarsko razsežnostjo njegovega življenja, pa tudi z njegovo karizmo. Vse to pomeni osnovno točko duhovne oporoke, ki nam jo je zapustil.

Misijonstvo je posebno živo danes, ker je svet ponovno postal »misijska dežela«. Na drugi strani pa danes obstaja drugačen način pojmovanja misijonskega dela in uresničevanja »misijskov 'ad gentes'«. Uresničuje se ob spoštovanju različnih kulturnih okolij, v dialogu z drugimi krščanskimi cerkvami in različnimi verstvi ter nas spodbuja k človeškemu napredku in prekvašenju kulture.²⁰ To nas seveda ne izvzema od dolžnosti, da bi bili misijonarji, temveč nas še močneje obvezuje.

5.4. Nov razmislek o pastoralni

Če hočemo evangelizirati danes, moramo poleg dajanja prednosti evangelizaciji obnoviti pastoralo. Naj naštejemo nekaj teh pozornosti.

Osrednja vloga osebe Jezusa Kristusa

Evangelizacija nima Jezusove osebe samo kot predmet, on je njen glavni osebek. Jezus namreč ne predlaga sporočila, ki bi bilo ločeno od njegove osebe, tako da bi njegove besede, njegova dejanja, njegovo zemeljsko življenje skrčili zgolj na sredstva za oznanjevanje. On sam je vsebina njegovega oznanila, ker je on živa in učinkovita Beseda, v kateri se Bog podarja ljudem. Vir vsega evangelizatorskega dela obstaja v osebnemu srečanju s Kristusom. Očitno ne gre za navdušujočo spodbudo, temveč za jasno oznanjevanje resnice, ki ima pomembne posledice. Med temi omenjam predvsem zahtevo, da odpravimo razkol med vsebino in metodo evangelizacije, na drugem mestu pa (poudarjam) nujnost, da ohranjamo

¹⁹ MB IX, p. 61.

²⁰ EN 19.

ravnotežje med izhajanjem iz vprašanj naslovnikov in med tem, da jim predstavimo samo Kristusa, in to celotnega Kristusa. To od nas terja, da preverimo, ali so naše pastoralne metode skladne z osrednjim mestom ponudbe Jezusa Kristusa. Metodologija, ki v središče postavi izključno poslušalca Božje besede, izniči učinkovitost Besede same.

Pričevanje skupnosti, ki je evangelizirana in ki evangelizira

Pričevanje je temeljna prvina pastoralnega dela. Prednost pričevanja izhaja iz središčnega mesta osebe Jezusa Kristusa pri delu za evangelizacijo. Tako delo se ne poraja prvenstveno na človeških potrebah, na katere moramo dati ustrezen odgovor, temveč iz srečanja z osebno skrivnostjo milosti, za katero moramo pričevati. Zato je ne moremo razlagati z izhajanjem iz praznine ali pomanjkanja, temveč iz polnosti ljubezni, ki se izžareva in smo je deležni tudi mi. Prav zato je v središču evangelizacijskega delovanja pričevalna navzočnost skupnosti, ki vzbuja vesti s svojim načinom življenja in ne zgolj s kakim pastoralnim načrtom, okoli katerega zberemo bolj ali manj enotne moči. Zato je zelo pomembna podoba oznanjevalca, ki je predvsem veren učenec, nato verujoč apostol, še več, verodostojen apostol prav zato, ker je že bil verujoč učenec.

Evangelizacija in vzgoja

V salezijanski družini čutimo potrebo, da ponovno razmislimo o odnosu med evangelizacijo in vzgojo ter premagamo ponavljajočo se nedelavnost splošnih oblik. Tako 26. VZ glede tega poudarja: »V salezijanski tradiciji smo tak odnos izrazili na različne načine; na primer: 'pošteni državljani in dobri kristjani' ali 'evangelizirati z vzgajanjem in vzgajati z evangeliziranjem'. Opozarjamo na potrebo, da še naprej razmišljamo o tem občutljivem odnosu. Vsekakor smo prepričani, da evangelizacija predlaga vzgoji vzorec popolne človečnosti in da vzgoja, ki se ji posreči doseči srce mladih in razvije verski čut življenja, pospešuje in spremlja proces evangelizacije.«²¹ Razvoj tega dela bo našel oporno točko v jasni izjavi istega zborovskega teksta, po katerem moramo »ohranjati hkrati

---

²¹ 26. VZ SDB št. 25.

neokrnjeno oznanjevanje in postopnost predloga«,²² ne da bi zapadli v skušnjavo in preoblikovali postopnost vzgojnih postopkov v posamezne delne predloge ali v odlašanje izrecnega oznanila Jezusa Kristusa. Tako pa onemogočimo osebno srečanje z Gospodom.

Evangelizacija v različnih razmerah

Evangelizacija terja, da smo pozorni na različne razmere. Nujnost, da ponesemo oznanilo o vstalem Gospodu, nas sili, da se spoprimemo z razmerami, ki odmevajo v nas kot poziv in zaskrbljenost: še ne evangelizirana ljudstva, sekularizem, ki ogroža dežele s starim krščanskim izročilom, pojav preseljevanja, nove dramatične oblike revščine in nasilja, pogost pojav gibanj in sekt. Vse te razmere pomenijo lastne izzive za oznanjevanje evangelija. Pozivajo nas tudi nekatere priložnosti, kot ekumenski dialog, medverski in medkulturni dialog, nove občutljivosti za mir, za varstvo človekovih pravic in za varstvo stvarstva, tolikeri izrazi solidarnosti in prostovoljstva. Te prvine, ki so jih priznale apostolske spodbude po končanju kontinentalnih sinod, nam nalagajo dolžnost, da poiščemo nova pota za oznanjevanje evangelija Jezusa Kristusa ob spoštovanju in vrednotenju krajevnih kultur.

Pozornost do družine

Posebno pozornost je treba posvetiti družini, ki je na prvem mestu odgovorna za vzgojo in prvi prostor za evangelizacijo. Cerkev se zaveda velikih težav, v katerih živijo družine, in zaznava potrebo, da nudi izredno pomoč za njeno oblikovanje, njen razvoj in odgovorno uresničevanje njene vzgojne naloge. Zato smo tudi mi poklicani delati tako, da bo mladinska pastorala vedno bolj odprta družinski pastoralni. Tako je dejal salezijanec papež Benedikt XVI. ob 26. VZ: »Pri vzgoji mladih je skrajno pomembno, da ima družina aktivno vlogo. Družina namreč večkrat doživlja težave v spoprijemanju z izzivi s strani vzgoje; tolikokrat ne zmore ponuditi svojega posebnega prispevka ali je sploh ni. Prednostna ljubezen in prizadevanje v prid mladih, ki sta značilnost don Boskove karizme, mora preiti v enakovredno prizadevanje za vključevanje in oblikovanje

²² P. t.

družine. Vaša mladinska pastoralna se mora odločno obrniti v družinsko pastoralno. Skrbeti za družine ne pomeni odvzeti sile mladinski pastoralni, temveč skrbeti, da bo trajnejša in učinkovitejša.«²³

5.5. Postopki, da bi sprožili spremembe

Da bi se spoprijeli z zahtevami evangelizacije in uresničili nov razmislek o mladinski pastoralni, moramo nujno spremeniti miselnost, prilagoditi strukture in sprožiti nekatere postopke za spremembo. Preiti moramo:

- od miselnosti, ki daje prednost direktnim vodilnim vlogam, k miselnosti, ki daje prednost evangelizacijski navzočnosti med mladimi;
- od priložnostne občasne evangelizacije k sistematičnemu in celovitemu postopku;
- od individualistične miselnosti k skupnostnemu slogu, ki pri oznanjevanju Jezusa Kristusa vključuje mlade, družine in laike;
- od države pastoralne samozadostnosti k sodelovanju pri načrtih krajevnih Cerkva;
- od upoštevanja učinkovitosti lastne navzočnosti z izrazi spoštovanja do drugih do vrednotenja zvestobe evangeliju;
- od države kulturne vzvišenosti do pozitivnega sprejemanja drugačnih kultur;
- od gledanja na salezijansko družino samo kot priložnost za srečanje, spoznavanje in izmenjavo izkušenj do prizadevanja, da iz nje napravimo pravo apostolsko gibanje v blagor mladih.

Prepričan sem, da »kot učenci Gospoda Jezusa za odgovor nimamo druge izbire kot teologalno, polno življenje, prežeto z vero, upanjem in ljubeznijo, ki ga živimo v polnosti in korenitosti evangeljskega življenja, blestečega v pokorščini, uboštvu in čistosti. To je naše preroštvo! Jezus nas je poučil in nam dal Svetega Duha, da bi mogli biti sol zemlje, luč sveta in kvas družbe, ki smo poklicani, da razsvetljujemo, izžarevamo, ohranjamo in dajemo okus, dajemo rast in preoblikujemo.

Vse to vključuje, da:

---

²³ BENEDIKT XVI., *Govor njegove svetosti ob sprejemu zborovalcev* 31. marca 2008, gl. 26. VZ str. 113.

- ustvarjalno in navdušeno sprejemamo novo evangelizacijo, vse dokler ne dosežemo duše kulture, posebno kulture mladih, naših naslovnikov;
- ponovno damo Bogu prvo mesto v osebnem in skupnostnem življenju ter zagotavljamo visoko stopnjo duhovnega življenja v skupnosti, da bodo lahko spoznali skupnostno pričevanje tistih, ki hodijo za Kristusom;
- stavimo na ustvarjanje skupnosti s pristnim družinskim duhom, ki bodo bogate s človeškimi vrednotami in popolnoma predane služnji mladim, posebno najrevnejšim, najpotrebnejšim, izrinjenim, da iz njih napravimo dom in šolo občestva;
- ponovno opredelimo salezijansko navzočnost med mladimi, se odločimo za karizmatične izbire, ki nam pomagajo, da delimo življenje z mladimi, tako da ustvarimo nov način bolj določne evangeljske navzočnosti in se postavimo tja, kjer moremo biti bolj učinkoviti na pastoralnem, duhovnem in poklicnem področju.«²⁴

6. Kot Mihael Rua, učenec in apostol

Kdor ob 150-letnici ustanovitve in ob 100-letnici smrti don Rue, prvega don Boskovega naslednika, ponovno prebira zgodovino salezijanske družbe, mora nujno priznati, da se je naša karizma porodila iz samega poslanstva Cerkve, da je to, kar nas spodbuja, pastoralna gorečnost, ki se je je don Bosko naučil v Cafassovi šoli, da nas je poklical Jezus, naj izpolnimo njegovo nalogo in njegovo delo, vendar z nasmejanim don Boskovim obrazom in z don Ruovo odločnostjo.

6.1. Zvest v vsem

Zato si ne morem kaj, da ne bi pri tem omenil don Ruoa, ki nam je vzor za tisto, kar nam je kot za salezijance, učence in apostole. Obhajanje stoletnice njegove smrti nas spodbuja, da bomo Jezusovi učenci in apostoli po don Boskovih stopinjah, po katerih je on stopal kot njegov prvi naslednik.

---

²⁴ PASCUAL CHAVEZ VILLANUEVA, *Sotto il soffio dello Spirito. Identità carismatica e passione apostolica. Corso di esercizi spirituali alle Capitolarie FMA*, LDC Torino 2009, p. 17.

On »je bil najbolj zvest, zato tudi najponižnejši in hkrati najpogumnejši don Boskov sin«. S temi besedami je Pavel VI. 29. oktobra 1972 na dan beatifikacije za vedno orisal don Ruovo človeško in duhovno podobo. Prav tako je papež v tisti homiliji²⁵, izrečeni pod kupolo svetega Petra, označil novega blaženega z besedami, ki opredeljujejo to njegovo glavno značilnost: zvestoba. »Don Boskov naslednik, to je nadaljevalec, sin, učenec, posnemovalec ... Iz svetnikovega zgleда je napravil šolo, iz njegovega življenja zgodovino, iz njegovega pravila duha, iz njegove svetosti vzor, model; iz izvira je napravil potok in reko.« Besede Pavla VI. so do največje višine povzdignile zemeljsko delovanje tega »drobcenega in izčrpanega duhovnika«; odkrivale so diamant, ki se je bleščal na skromni in ponižni podobi njegovega življenja.

Ta podoba se je začejala davno prej s čudno gesto. Ko je Mihael imel osem let, brez očeta in z žalnim trakom na suknjiču, je stegnil levo roko proti don Bosku, da bi dobil svetinjico. Namesto da bi mu don Bosko dal svetinjico, mu je podal levo roko, z desno pa je naredil gesto, kot da jo hoče deliti na pol. Rekel pa mu je dvakrat. »Vzemi jo, Mihec, vzemi jo!« In pred temi začudenimi očmi je izrekel besede, ki bodo ostale skrivnost njegovega življenja: »Midva si bova vse delila na pol.« Tako se je začelo tisto delo, skupaj s svetim učiteljem, ki je z njim vse in vedno delil na dvoje. Mihael si je začel usvajati don Boskov način mišljenja in vedenja. Nekoč pozneje je rekel: »Več mi je ostalo v spominu, ko sem opazoval don Boska pri njegovih tudi najmanjših delih, kot da bi bral in premišljeval katero koli duhovno knjigo.«²⁶

6.2. Rodovitna zvestoba

Ob don Boskovi smrti je več kardinalov v Rimu menilo, da bo salezijanska družba hitro razpadla; don Rua je imel 50 let. Najbolje bi bilo v Turin poslati apostolskega komisarja, ki bi pripravil pridružitve salezijancev kaki drugi kongregaciji z že preizkušenim izročilom. »Z vso naglico,« je pod prisego izjavil g. Barberis, »je msgr. Cagliero zbral vrhovni svet z nekaterimi starejšimi sobrati in so sestavili pismo svetemu očetu, v katerem so vsi predstojniki in starejši sobratje izjavili, da bodo vsi soglasno

²⁵ Gl. AAS an. e vol. LXIV, 1972 N. 11, pp. 713–718.

²⁶ A. AMADEI, *Il servo di Dio Michele Rua, vol. I., SEI Torino 1933, p.30.*

sprejeli don Ruo kot vrhovnega predstojnika in mu ne bodo samo pokorni, temveč ga bodo sprejeli z velikim veseljem. ... Enajstega februarja je sveti oče potrdil in za dvanajst let imenoval don Ruo, kakor predpisujejo konstitucije.«²⁷

Papež Leon XIII. je poznal don Ruo in je vedel, da bodo salezijanci pod njegovim vodstvom nadaljevali svoje poslanstvo. In tako se je tudi zgodilo. Salezijanci in salezijanske ustanove so se množile kot hlebčki in ribe v Jezusovih rokah. Don Bosko je ustanovil 64 zavodov, don Rua jih je pomnožil do 341. Ob don Boskovi smrti je bilo 700 salezijancev, za časa don Rue jih je v 22 letih pod njegovim vodstvom naraslo na 4.000. Salezijanski misijoni so se z vztrajnim don Boskovim prizadevanjem razširili na Patagonijo in Ognjeno zemljo, na Urugvaj in v Brazilijo, don Rua je še povečal misijonski zagon; tako so salezijanski misijonarji dosegli Kolumbijo, Ekvador, Mehiko, Kitajsko, Indijo, Egipt in Mozambik.

Da se zvestoba don Bosku ne bi zmanjševala, se don Rua ni bal dolgih potovanj po dolgem in na počez. Vse njegovo življenje je bilo pretkano s potovanji. Obiskoval je salezijance povsod, kjer so bili, jim govoril o don Bosku, krepil v njih njegovega duha, se očetovsko zanimal za vse, posebno skrb je namenjal življenju sobratov in njihovim zavodom. Vedno je pustil kaka napisana navodila in opomine, da bi še bolj cvetela zvestoba do don Boska.

6.3. Dinamična zvestoba

Pri isti pridigi ob beatifikaciji je Pavel VI. zatrdil: »Razmišljajmo za trenutek o značilnem Ruovem vidiku, vidiku, ki nam pomaga razumeti ... Z don Bokom se je začela čudežna rodovitnost salezijanske družine, z don Ruo pa se je nadaljevala. Ta njegov naslednik je služil salezijanskim ustanovam v njihovi razvojni moči, razvijal jo je v dobesedni ubranosti, vendar vedno s kako izvirno novostjo.«

Pavel VI. je nadaljeval: »Česa nas uči do Rua? Naj bomo nadaljevalci ... Če učenec posnema učitelja, to ni pasivnost ne suženjsko nadaljevanje ... Vzgoja je umetnost, ki vodi logično razširjanje, vendar svobodna in izvirna z učenčevimi sposobnostmi ... Don Rua se je izkazal kot prvi nadaljevalec don Boskovega zgleda in dela ... Opazimo, da imamo pred

---

²⁷ *Positio* 54–55.

seboj pravega atleta v apostolski dejavnosti, ki vedno dela po don Boskovem načrtu, vendar s svojimi in vedno večjimi razsežnostmi ... Slavimo Gospoda, ki je hotel ... njegovim apostolskim naporom dati nova področja apostolskega dela, ki jih je silovit in neurejen družbeni razvoj odpiral pred krščansko civilizacijo.«

Če samo na hitro pregledamo neizmerno količino Ruovih pisem, njegovih okrožnic, knjig, ki povzemajo njegovo delo kot don Boskovega naslednika skozi 22 let, odkrijemo z občudovanjem, da je to, kar pravi papež, res: njegova zvestoba don Bosku ni bila statična, temveč dinamična. Gotovo je opazil razvoj časa in potrebe mladine ter je brez strahu širil salezijanske ustanove na novih področjih.

7. NASVETI ZA KONKRETNO URESNIČENJE VEZILA

Po tem kratkem prikazu don Ruove podobe, ki je tako na veliko razvil salezijansko družino, naj podam še nekaj koristnih napotkov, da si bodo skupine salezijanske družine skupaj prizadevale, da mladim ponesejo evangelij. To naj velja za posamezne skupine salezijanske družine, pa tudi za krajevne in inšpektorialne svete salezijanske družine.

7.1. V krajevnih in inšpektorialnih svetih salezijanske družine razmišljajte, kako bi prevzeli tisto, kar je nakazano v točki 5.4, ali kako bi uresničili *ponoven razmislek o pastoralni*, da bodo uresničljive izbire, ki se tičejo osrednje ponudbe Jezusa Kristusa, osebnega in skupnostnega pričevanja, medsebojnega prispevka vzgoje in evangelizacije, pozornosti na različna okolja in vključevanja družin.

7.2. V krajevnih in inšpektorialnih svetih določite, začeniši pri Listini poslanstva salezijanske družine, načine, da bi skupno opravili *poizkuse evangelizacije mladih*, s pospeševanjem »duhovnega branja ob molitvi Svetega pisma« tudi med njimi, in jih vedno bolj usposabljali, da bodo oznanjevalci evangelija med svojimi tovariši.

7.3. Spodbujajte sodelovanje salezijanske družine na inšpektorialni in na krajevni ravni, da boste uresničili *mladinske misijone* kot posodobljeno

obliko oznanjevanja in kateheze mladim, tako da vključujete mlade same kot evangelizatorje mladih.

7.4. Ovrednotiti *Apostolske spodbude* ob zaključku celinskih sinod, da določite prednosti in posebne oblike z lastno vsebino za evangelizacijo mladih. Glede Latinske Amerike se pridružite Celinskemu poslanstvu, ki ga je načrtovala skupščina škofov v Aparecidi; glede pokrajine Afrike-Madagaskarja se ravnajte po navodilih škofovske sinode iz oktobra 2009.

8. SKLEP

Kot običajno zaključujem predstavitev vezila s kakšno zgodbo, ki nam jo tokrat ponuja razlaga, ki jo je napisal Jožef Gröner, nemški inšpektor ob sliki Siegerja Koedra, upokojenega župnika v škofiji Rottenburg, ki kaže don Boska kot lutkarja. Takoj ko sem zagledal to sliko, me je prevzela tako mogočna in jedrnata predstavitev našega dragega ustanovitelja in očeta.

Gre za pravo ikono »don Boska evangelizatorja, znamenja Božje ljubezni do mladih«. Kot vsako ikono moramo tudi to delo preučevati in oceniti v celoti, pa tudi v posameznostih. Želim si, da bi opazovanje te podobe spodbudilo vsakogar od nas in bi postali goreči oznanjevalci mladih, prepričani, da z evangelijem dajemo mladim najdragocenejši dar: Kristusa, ki je edini sposoben pokazati jim smisel njihovega življenja, izzvati jih k zahtevnim izbiram življenja in da sami postanejo apostoli mladih.

DON BOSKO, OZNAVJEVALEC EVANGELIJA, ZNAMENJE BOŽJE LJUBEZNI DO MLADIH

Razmišljanje ob don Boskovi sliki, ki jo je naslikal Sieger Koeder.

»Bodite usmiljeni, kakor je usmiljen vaš Oče« (Lk 6,36)

Morda bo koga presenetil način, kako je don Boska naslikal umetnik-duhovnik Sieger Koeder. Ne prikaže ga, kakor ga kažejo mnoge resnične fotografije, na primer sredi njegovih fantov ali kot »značilnega svetnika«, temveč prikazuje ta slika don Boska takega, kot je bil in kot je še vedno, in nam razkriva njegovo najgloblje bistvo. Takó slika postane tudi čudovita razlaga tistega, kar je naš oče opisal v svojem pismu iz Rima l. 1884 kot središče njegovega preventivnega sistema.

Don Bosko, navdušen lutkar

Na desni strani vidimo don Boska, oblečenega v talar, stoji pa za temno zaveso, ki mu služi za kuliso. Gledalcem ostaja njegova podoba skrita, vendar lahko vidijo dve lutki, ki jih drži visoko v zraku. Na njegovem obrazu se vidi zbranost in navdušenje: smeje se, ves pa je potopljen v svoje delo. Zdi se, da mu je vseč navdušenje gledalcev.

Don Bosko, vzgojitelj z bogatimi idejami

Znal je očarati fante, mlade in odrasle, da bi jih pridobil z igrami in zabavami, s preprostimi metodami in sredstvi, bodisi z govorjeno ali tiskano besedo; uporabil je zanje vso ustvarjalnost in občutljivost. Pomagal si je z vsem mogočim, da bi jih pridobil za poslanstvo, o katerem je bil prepričan, da mu ga je zaupala Božja previdnost. Napravil je tako, da je na sredo postavil »poslanstvo«, katerega je bil on samo srednik, ne pa glavna oseba.

Don Bosko, vnet katehet

Dve lutki v dvignjenih don Boskovih rokah – ena predstavlja očeta, druga pa sina v očetovih rokah – sta simbol za njegov življenjski načrt: dati revnim in zapuščenim fantom kakor tudi ljudskim slojem spoznati in izkusiti skrivnost neizmerne Božje ljubezni in njegovega neskončnega usmiljenja do vseh. Svetopisemska pripoved o usmiljenem očetu, ki v svojem srcu nikoli

ni pozabil na svojega izgubljenega sina, ampak je vedno čakal na njegovo vrnitev (gl. Lk 15,11–32), ni samo snov predstave z lutkami, temveč je prevladujoča tema vsega don Boskovega življenja. Slika predstavlja višek svetopisemske pripovedi: usmiljeni oče, oblečen v praznično obleko, objema izgubljenega sina, ki se je sedaj vrnil, mu vrača dostojanstvo in vse pravice, ki jih je imel prej, in tako odpre novo upanje za njegovo življenje.

Don Bosko, usmiljeni oče

Don Bosko ne »igra« očeta kot gledališki igralec, ampak to postane in v resnici tudi je, saj je kot vzor vzel svetopisemskega očeta. Na spodnji strani slike, na desni, je don Bosko predstavljen, kako ščiti enega izmed svojih fantov, le-ta pa pozorno gleda don Boska. Ta fant je naslikan v isti barvi kot lutka, ki predstavlja izgubljenega sina: morda simbolizira starejšega brata iz prilike, ki še ni pripravljen sprejeti očetovega usmiljenja. Morda pa prav tako predstavlja množico fantov, ki jim je don Bosko ponudil varen prostor, kjer so lahko uživali varnost, dobroto, čustveno in dejansko ljubezen, v nasprotju z vsem tistim, kar so morali okušati po ulicah in ječah.

Don Bosko s svojimi fanti

Don Boskovi naslovniki so dečki in fantje, ki se pozorno ravnajo po tistem, kar dela on. Don Bosko je še enkrat naslikan na levi strani slike: stoji sredi med njimi in jih prisrčno objema, kot je to storil usmiljeni oče v priliki. Fantje so popolnoma prevzeti od tistega, kar se dogaja na odru, in poslušajo sporočilo, hkrati pa doživljajo učinek: z don Boskom se lahko počutijo dobro, saj jih sprejema take, kakršni so. Don Boskova dobrota je občutljiva in postane prepričljiva izkušnja. To je ljubezen »očeta, brata in prijatelja«.

Don Bosko, oznanjevalec novega sveta

Slikar je postavil dogodek ob odprtem nebu, zunaj mestnega obzidja, mesto pa vidimo v ozadju. V svojih časih je don Bosko hodil v mesto Turin, krožil po ulicah in trgih, se skušal srečati z dečki in fanti. Vstopal je v njihov svet, jim hodil naproti in se v določenem smislu postavil na njihovo raven, kot je opisano v pismu iz Rima. Tam je bilo njegovo najbolj priljubljeno mesto za uresničevanje njegovega poslanstva kot pastirja in oznanjevalca evangelija: zgrabiti fante tam, kjer so, vendar tako, da jim pokaže smer »navzgor« in jih usmerja »proti nebesom«. Don Bosko je naslikan tako

rekoč z nogami na zemlji, v resničnem svetu, vendar s pogledom in rokami, obrnjenimi proti nebesom; nikoli ni pozabil ne enega ne drugega.

Don Bosko, priča, ki vabi

Pri obredu duhovniškega posvečenja povabi škof kandidata za posvečenje: »Sedaj živi to, kar oznanjaš!« To je don Bosko počel skozi vse svoje duhovniško posvečenje. Bil je prepričan v neskončno in neomajno Božjo ljubezen do ljudi, o ljubezni Boga, ki je bolj pripravljen odpuščati in na novo zgraditi, kar je slabotnega, kakor kaznovati. Don Bosko je bil prepričljiva priča z vsem svojim bitjem in delovanjem na dvorišču, v delavnicah, v šoli kakor v cerkvi: priča očetovske ljubezni »dobrega Boga«, ki nikoli ne obupa nad človekom, ampak ga vodi od pobega od doma in osame do vrnitve »v očetovo hišo«.

Ta Koedrova slika na kaže moža, ki ga je treba občudovati, a še več: je don Boskovo vabilo nam: »Bodite usmiljeni, kakor je usmiljen vaš Oče.«

Dragi sobratje, člani salezijanske družine, vsi prijatelji kot učenci, zaljubljeni v Jezusa, kot njegove prepričane in vesele priče popeljimo mlade h Kristusu in ponesimo evangelij mladim.

Pascual Chávez V.
vrhovni predstojnik